

[Arentoft]

sammenslutningen, og foredragsholderen var den amerikanske delegationsleder ved menneskerettighedskommissionen, hr. Max Kampelmann. Han har tre års erfaring i forhandlinger med sovjetrussiske forhandlere, og han udtalte som en af sine erfaringer, at i forhandling med Sovjet skal man altid være forberedt på mindst én dags forhandlinger ud over den fastsatte afslutningsdag, og derfor kunne man godt regne med, at disse forhandlinger kører videre. Jeg mener, der er noget om det, og jeg ser fortrøstningsfuldt frem til, hvad der kan komme af nyt fra forhandlingerne i Genève. Det kan jo også være, at den amerikanske og den russiske forhandler igen tager på en weekend op i bjergene, som de gjorde sidste år; da præsenterede man et resultat, som dog ikke blev godkendt hjemme.

Når opstillingen er påbegyndt og allerede har stået på i flere år, er det, fordi det eneste, Sovjet forstår, er, at der er styrke bag ved det, der bliver sagt. Det er ikke sådan, at hvis vi bare er artige drenge og piger, er der såmænd ingen, der vil gøre os noget. Så blåøjede må vi simpelt hen ikke være.

Jeg sagde også under debatten den 26. maj d.å., jfr. Folketingstidende sp. 11960:

»Lad mig derfor gentage, hvad jeg har sagt flere gange før i debatter om mellemdistanceraketterne og dobbeltbeslutningen: ved at svække USAs og NATOs forhandlingsposition i Genève vil vi opnå det stik modsatte af det tilsigtede, nemlig at Sovjetunionen kommer til at stå stærkere og stærkere og kan opstille flere og flere SS-20re, samtidig med at der skabes større splittelse i NATO, som er den garant, der har sikret fred i Europa i 34 år.«

Netop denne splittelse i NATO er jeg sikker på er et af hovedmålene for Sovjet, og Sovjet, må man sige, har vind i sejlene, ja, endda en meget frisk medbør, bl.a. takket være de europæiske socialdemokratier inklusive det danske. Jeg forstår, at de samtidig er støttet af fredsbevægelserne, det har været nævnt i alle debatterne, også i dag, og det, som berører mig så dybt, er, at så mange velmenende mennesker, der vil fred -- og det vil vi jo alle -- går med i disse kæmpedemonstrationsmarcher og tror, at de gør fredens sag en tjeneste. De opnår faktisk det stik modsatte, for nu kan man sidde ovre i Moskva og sige njet til alle forslag, der kommer. Om de

er gode eller dårlige, kan man bare sige: vi har socialdemokratierne rundt om i forskellige lande, vi har selvfølgelig også de venstreorienterede i forvejen, og så har vi fredsbevægelserne. Derfor kan vi risikere, at forhandlingerne går i stå, og så er det altså, at anden del af dobbeltbeslutningen skal gå i gang. Det synes jeg er uhyggeligt, for ingen af os vil jo have de forbistrede raketter, og ingen i Danmark ønsker at komme ind bag jerntæppet.

Det er med forundring, man i en bog, der hedder »Krig og Fred« af en, der hedder Michael Kidon, oversat til dansk af en, der hedder Toln Dølner, kan se et kort, hvor Danmark er indtegnet med rødt, fuldstændig som om vi hørte til Sovjetunionen. Mon det er den socialdemokratiske-SF-VS-indflydelse, der har gjort sig gældende, for der står, at det er på grund af vores utroværdighed i NATO.

Desværre bruges altså dette uhyggelige spil om atomraketter i bred almindelighed og nu specielt mellemdistanceraketter også indenrigspolitisk, og som der står i Jyllands-Posten i dag i en midtpunktartikel af Hans Jørgen Haagerup, er socialdemokratiet ikke i stand til at føre udenrigspolitik med SF, VS og det radikale venstre. Det er jeg enig i, men socialdemokratiet ved også, at de konservative, venstre, CD, kristeligt folkeparti og fremskridtspartiet ikke vil spille bold med Danmarks sikkerheds- og udenrigspolitik, og derfor kører socialdemokratiet helt uansvarligt sin drilleoppositionspolitik på et mistænkeligt lavt niveau. Men det er højt spil om Danmarks sikkerhed, og jeg er skuffet, jeg er dybt skuffet, over, at vores tidligere forsvarsminister, nu kommitteret for hjemmeværnet, ikke siger et ord i hele denne sag, men blot fører de korslagte armes politik.

Vedrørende den foreslåede dagsorden vil jeg gerne citere mig selv igen fra debatten den 26. maj i år, Folketingstidende sp. 11961, idet jeg om den nu foreslåede dagsorden kan sige nøjagtig det samme, som jeg sagde om den dengang foreslåede. Jeg citerer:

»Jeg kan helt klart sige, at fremskridtspartiet siger nej. Det kan være, jeg i anden omgang kommenterer det nærmere. Jeg vil blot her sige, at jeg ikke vil kunne forstå det, hvis regeringen tager denne dagsorden, for jeg synes, at det må være på tide, at man holder op med at lade sig trække rundt i cirkusma-